

El president Joan Lerma canvia el Consell de la Generalitat valenciana

Un equip d'emergència

Només dos dels nou consellers de l'antic Consell de la Generalitat valenciana continuen en el seu lloc, la resta han estat destituïts o canviats en una maniobra molt personal del president Lerma que vol recuperar la confiança dels valencians, amb un equip ple d'incògnites.

Els colps ressonaven en un dels salons amb excel·lent però delicat sostre daurat del Palau de la Generalitat valenciana. Emèrit Bono, fins aquell moment conseller d'Administració Pública i portaveu del Consell, i a partir d'aquell matí del dilluns 12 de juliol conseller de Medi Ambient, abraçava uns i altres i palmejava immisericorde els muscles d'Antoni Birlanga, fins aquell moment conseller d'Hisenda i aleshores un home amb una incògnita com a destí.

Eren els preliminars d'un acte que havia agafat per sorpresa a la premsa, cosa normal en aquestes dates, i a molts dels impli-

cats, la qual cosa ja no era tan normal i resultava, a més, prou difícil de dissimular en un ambient carregat de somriures rituals i felicitacions d'oripell. Emèrit Bono, en el seu últim acte com a portaveu no va fer res per millorar la seua dicció i, de manera molt freda, va presentar els nous consellers, sis d'un total de deu. Els canvis implicaven, a més, la creació d'una conselleria més, nascuda del desdoblament de la d'Educació i Cultura, dues àrees que fins ara estaven juntes i que dos dels quatre consellers que continuaven canvien de cartera; a més de Bono, Martín Sevilla canviava Treball per Indústria. Els nous,

per ordre de nomenament, eren: Aurelio Martínez, en Hisenda, Lluís Berenguer en Administració Pública, Pilar Pedraza en Cultura, Joan Romero en Educació, Francisco Javier Sanahuja en Treball i Josep M. Coll en Agricultura. A Andreu López (Cultura), Antoni Birlanga (Hisenda), Lluís Font de Mora (Agricultura), Andreu Garcia Reche (Indústria) i Antoni Escarré (Medi Ambient) va dirigir el president de la Generalitat unes breus paraules d'agraïment pels serveis prestats.

Immediatament després de l'acte protocolari i de la primera foto del nou govern valencià, Joan Lerma ofería una conferèn-

El nou Consell valencià haurà de treballar molt en un temps limitat.

Joan Romero

Nascut a València el 1953. Conseller d'Educació i Ciència i portaveu del Consell. És l'altre home fort del president Lerma en el nou gabinet. Catedràtic de Geografia Humana a la Universitat de València, es dedicava actualment a la Universitat Internacional Menéndez Pelayo a València. El 1985 va ocupar el càrrec de director general d'Universitats de la Generalitat i, des d'aquell moment va ser home de l'absoluta confiança del president que ara l'ha alçat a la categoria de conseller.

cia de premsa per tal d'explicar els motius d'aquesta transformació tan profunda. Dues van ser les constants d'aquest discurs del president que no va aconseguir convèncer els periodistes que esperaven una explicació més sagnant: calia acostar el govern a la societat i, sobretot, incidir en la participació política de les capes joves. ¿I el motiu darrer del canvi? Les últimes eleccions havien demostrat que la societat valenciana demanava alguna modificació i el partit socialista volia sintonitzar immediatament amb aquesta demanda. Lerma aprofitava també per negar que els seus canvis tingueren res a veure amb els que prompte arribarien a Madrid i va llançar una evasiva com a resposta a la pregunta de si la capital d'Espanya li havia furtat la que ell volia com a consellera de Cultura: Carme Alborch. Això va ser tot. Poques paraules per poder contestar totes les incògnites que havia plantejat aquest canvi tan rotund.

¿Per què canviar tants consellers a només dos anys de les eleccions? ¿Per què precisament aquests? La dreta valenciana va ser ràpida a manifestar que si els canvis eren tants era perquè el Govern anterior, del qual també era responsable Joan Lerma, era molt dolent. El PP va aprofitar per aprovar la configuració del nou Consell

Josep M. Coll

Nascut a València el 17 de maig del 1947. Conseller d'Agricultura i Pesca. Enginyer agrònom, es dedicava fins ara a l'empresa privada com a exportador.

La seua escassa experiència política es remuntava a la ja llunyana Junta Democràtica del País Valencià. Amb tot, la seua presència ha desconcertat els sindicats del ram i s'interpreta com un colp d'efecte per a propiciar el diàleg amb la patronal del sector agrari.

mentre Esquerra Unida advertia sobre el que considerava un evident gir a la dreta, tal com passava a Madrid. El president, tranquil, desqualificava aquestes crítiques i les considerava massa precipitades.

NOMÉS DIVUIT MESOS

Però, malgrat que puga semblar que encara no hi ha temps per jutjar quina serà la direcció del nou executiu, sí que resulta clar que la tasca que se li ha encomanat no sembla gens fàcil. En tan sols divuit mesos, i amb una important retallada en els pressupostos, els consellers hauran de recuperar la confiança d'un electorat que acaba de mostrar-se molt reticent a la continuïtat dels socialistes. L'electorat, però, no és l'únic que desconfia. El fet que Joan Lerma haja decidit incloure dos independents entre els sis nous consellers, Josep M. Coll i Pilar Pedraza, ha contribuït a donar la impressió que, actualment, ser militant del PSPV-PSOE és més un obstacle que un mèrit a l'hora de ser cridat a llocs de responsabilitat pública. Vicent Garcés, líder del corrent Esquerra Socialista al País Valencià, destacava de manera indirecta un altre factor que havia molestat la parròquia del PSOE: "el perfil tècnic dels candidats és correcte". Quedava clar que s'ha-

Francesc Xavier Sanahuja

Nascut a Castelló el 1945. Conseller de Treball i Assumptes socials. Des del 1987 era director provincial del Ministeri de Treball i Seguretat Social a Castelló i també conseller de la Caixa d'Estalvis de Castelló i Bancaixa. Home poc conegut, representa en el gabinet de Lerma un sector socialista de les comarques del nord del País Valencià conegut com els "serbis" i aprofundeix en la idea que els consellers han de representar totes les províncies, especialment aquelles com Castelló, on els vots al PSOE han descendit alarmentment.

via primat la presència de tecnòcrates sobre la trajectòria política dels triats. Dels sis nous mandataris, només Joan Romero i Aurelio Martínez tenen un cert pes com a figures polítiques. Altres criteris, com l'origen, F. X. Sanahuja és de Castelló i Lluís Berenguer d'Alacant, o el fet de ser dona, en el cas de la nova consellera de Cultura, semblen haver estat més importants.

Durant els dies següents al nomenament del Consell, València es va veure envaïda de notícies que apuntaven que la modificació del president no havia estat tan sols d'emergència sinó també unipersonal, com totes les anteriors des que Lerma és el màxim responsable de la política valenciana, i molt improvisada. Ho corroborava el fet que alguns dels destituïts, com Andreu López o Lluís Font de Mora, ho saberen el mateix dia de la seua destitució, tan sols unes hores abans que es fera pública, i també el fet que entre els nomenats hi haguera també desinformacions importants, com la de Joan Romero que va conèixer *in extremis* que la Conselleria que li havien ofert ja no era la de Cultura i Educació sinó tan sols la d'Educació perquè el president havia aconseguit trobar una persona, Pilar Pedraza, que acceptara la mitja Conselleria restant.

Trobar les persones amb la suficient vo-

Pilar Pedraza

Nascuda a Toledo el 1951. Serà l'única dona del Consell i la primera que Lerma crida a un gabinet. La condició femenina ha estat definitiva perquè fora triada pel president. Escriptora, autora de *Las joyas de la serpiente* i *El gato encantado* entre altres novel·les, i professora d'història de l'art a la Universitat de València, era fins ara màxima responsable de l'àrea de cultura en la Direcció General de Planificació i Estudis de la Presidència de la Generalitat. Pròxima a l'Asociación Valenciana de Escritores en Lengua Castellana, se li ha criticat el fet de no parlar català. El càrrec, però, el va prometre en aquesta llengua, potser com a declaració d'intencions.

luntat per assumir el repte de recuperar contra rellotge la confiança dels valencians en el seu govern, sota el control estricte i continuat de Joan Lerma, no ha estat gens fàcil. Prompte va ser públic que el president de la Generalitat havia rebut més d'una carabassa: Joaquim Azagra, responsable de la Universitat Internacional Menéndez y Pelayo a València, i Francesc Michavila, rector de la Universitat Jaume I de Castelló, es van negar a acceptar la ingrata tasca. Problemes interns entre les famílies socialistes però, són els que han impedit a Clementina Ródenas d'arribar a consellera de Sanitat. La veu de Burriel, l'únic conseller de la legislatura anterior a qui Lerma no qüestiona en absolut, va ser decisiva. Joaquim Colomer, un dels dos consellers que continua on era, ho deu doncs, més a la impossibilitat de trobar un substitut que a la confiança que el president hi tinga dipositada.

Rapidesa, improvisació en els noms i en els mètodes fa pensar que Lerma volia, fóra com fóra, arribar abans que Felipe González en la seua purga particular. Les preses, però, han deixat alguns buits impor-

Aurelio Martínez Esteve

Nascut el 1947 a Saragossa. Conseller d'Economia. Ha estat qualificat com el fitxatge estrella de Joan Lerma pel seu currículum i la seua ocupació immediatament anterior: director del Departament d'Economia de la Presidència del Govern. Catedràtic d'Economia Aplicada en la Facultat de Ciències Econòmiques, té també experiència en temes bancaris pel seu treball com a vice-president de la Caixa d'Estalvis Provincial de València i, posteriorment, com a secretari general de la Federació Valenciana de Caixes d'Estalvi. Malgrat que és un dels nous consellers amb més personalitat, ell mateix es reconeix deixeble de l'anterior conseller, Antoni Birlanga, sota les ordres del qual treballà.

tants que poden impedir l'èxit d'aquest govern obligat a guanyar a l'*esprint*.

Preguntat per les raons de la divisió entre Cultura i Educació, una de les grans aspiracions de molts dels qui hi treballaven, Joan Lerma va dir que necessitava que un conseller, en aquest cas Joan Romero, es dedicara amb integritat a la reforma educativa i, en especial al desenvolupament de la formació professional. Lerma, no obstant, no va saber fer una divisió exacta de la manera com quedarien les direccions generals i les àrees de cadascuna de les noves conselleries. Entre d'altres incògnites queda la de la Direcció General de Política Lingüística que, segons el president, quedaria adscrita a la Conselleria d'Educació, amb el límit que això significaria per al seu treball en camps no adscrits necessàriament a l'Educació.

Els canvis de noms no sols no han aturat la idea de crisi sinó que, en alguns casos, l'han refermat. El nomenament d'Emèrit Bono com a conseller de Medi Ambient ha resultat la confirmació que el Govern de la Generalitat no s'ha cregut mai aquesta Conselleria. Creada per tal de rendibilitar

Lluís Berenguer Fuster

Nascut a Alacant el 1946. Conseller d'Administració Pública. La seua condició de president del Partit Socialista a l'Alacantí sembla haver estat la clau per al seu nomenament. La baixada de vots socialistes en aquesta comarca ha estat un element bàsic de la derrota del PSPV-PSOE en les darreres eleccions, i col·locar un conseller natiu ha estat el recurs de Joan Lerma per evitar la repetició del daltabaix. Negociador de l'estatut per la UCD, és diputat a Madrid des del 1979, des del 1982 va en la llista del PSOE com a membre del partit Acció Democràtica de Fernández Ordóñez. Professor de dret mercantil en la Universitat d'Alacant, no té fins ara experiència en gestió.

zar el filó polític de l'ecologisme, no va tenir amb Escarré ni diners ni competències clares i naufragà emportant-se amb ella un dels pocs experts en ecologia que tenia el País Valencià que no es va mostrar suficientment dur per al càrrec. Bono, hi arribava sense cap currículum favorable, a excepció de l'època en què l'Agència del Medi Ambient, embrió de la Conselleria, estigué en el departament d'Administració Pública que ell dirigia. Ja en aquell temps l'Agència va ser tot excepte eficaç, i és evident que ara la Conselleria de Medi Ambient s'ha transformat en el retir per a un conseller en qui Lerma ja no confia, però a qui ha d'agrair la seua fidelitat.

El futur per als consellers destituïts és, gairebé per a tots, el retorn a les aules universitàries d'on isqueren. Només Birlanga sona en nous projectes polítics i el seu nom apareix entre els candidats a l'alcaldia de València o com a possible president de la Supercaixa, producte de la fusió entre Bancaixa i CAM, un projecte, en tot cas, encara llunyà. Als qui acaben d'arribar, els espera qualsevol cosa menys la calma.

Jordi Sebastià